

Lezing over Maleachi

Teil 3

Referent	Arend Remmers
Länge	01:19:27
Onlineversion	https://www.audioteaching.org/nl/sermons/ar024/lezing-over-maleachi

Hinweis: Bei diesem Text handelt es sich um ein computer-generiertes Transkript des Vortrags. Vereinzelt kann die Spracherkennung fehlerhaft sein.

[00:00:01] Willen wij beginnen met te lezen iets uit de profeet Malachi en wel het tweede hoofdstuk vanaf vers 10.

Malachi 2, vanaf vers 10.

Hebben wij niet allen een vader? Heeft niet één God ons geschapen?

Waarom handelen wij dan trouweloos de een tegen de ander, ontheiligende het verbond onze vadersen?

Juda handelt trouweloos en er wordt een gruwel gedaan in Israël en in Jeruzalem, [00:01:02] want Juda ontheiligt de heiligheid des Heren, welke hij lief heeft, want hij heeft de dochter van een vreemde gods getrouwd.

De Heer zal de man die zult doet uitroeien uit de hutten van Jacob, die die waakt en die die antwoordt, en die de Heer der Heerscharen spijsoffer brengt. Dit tweede doet gij lieden ook, dat gij het altaar des Heren bedekt met tranen, met geweene en met gezucht, zodat hij niet meer het spijsoffer aanschouwen, nog met welgevallen van uw hand ontvangen wil.

Gij nu zegt, waarom? Daarom, dat de Heer een getuige geweest is tussen u en tussen de huisvrouw uw jeugd, met welke gij trouweloos handelt, terwijl zij toch uw gezellin en de huisvrouw van uw verbond is.

[00:02:11] Heeft hij er niet maar één gemaakt, hoewel hij overvloed van geest had, en waarom maar die één?

Hij zocht een zaad gods. Daarom wacht u met uw geest, en dat niemand trouweloos handelt tegen de huisvrouw zijn jeugd.

Want de Heere God Israëls zegt dat hij het verstoten haat, alhoewel hij de snoothed bedekt met zijn kleed, zegt de Heere der Heerscharen.

Daarom wacht u met uw geest, dat gij niet trouweloos handelt.

Gij vermoeidt de Heer met uw woorden. Nochtans zegt gij, waarmee vermoeien wij hem?

[00:03:02] Daarmee, dat gij zegt, al wie kwaad doet is goed in de ogen des Heren, en hij heeft lust aan zodanigen. Of, waar is de God van het oordeel?

Zie, ik zend mijn Engel, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal, en weldra zal hij tot zijn tempel komen, zal tot zijn tempel komen de Heere die gij lieden zoekt, te weten de Engel des Verbonds aan welke gij lust hebt. Zie, hij komt, zegt de Heer der Heerscharen. Maar wie zal de dag zijn toekomst verdragen, en wie zal stand houden als hij verschijnt?

Want hij zal zijn als het vuur van een goudsmit, en als zeep der vollers. En hij zal zitten louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen, [00:04:07] en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver. Dan zullen zij de Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid. Dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem de Heer zoet wezen, als in de oude dagen en als in de vorige jaren.

En ik zal tot uw lieden ten oordeel naderen, en ik zal een snel getuige zijn tegen de tovenaars en tegen de overspelers, en tegen degenen die valselijk zweren, en tegen degenen die het loon van de dagloners met geweld inhouden. Die voor de weduwe en de wees en de vreemdeling het recht verdraaien, en mij niet vrezen, zegt de Heer der Heerscharen. Want ik, de Heere, word niet veranderd.

[00:05:01] Daarom zijt gij, o kinderen Jacobs, niet verteerd.

Tot zover het woord van God.

Wij hebben al in het vorig jaar een begin gemaakt met het eerste gedeelte van deze profeet Malachi.

De laatste profeet van het Oude Testament, de laatste getuige, de laatste bode van God. De naam Malachi betekent immers mijn bode, mijn engel.

En zoals wij al in dit gebed tot uitdrukking gebracht hebben, het zijn net als toen, ook nu, tijden waarin het volk van God in het algemeen gezien, en daar horen wij al die de Heer, de naam van de Heer aanroepen bij, in een zeer, niet alleen moeilijke, maar in een tijd leeft waar opstand en zelfs afkeer van God aan de orde van de dag is.

[00:06:14] En daarom hebben deze woorden van de profeet Malachi ons ook heel wat te zeggen. Dat hebben wij toen al gezien. En ik wil alleen even nog weer voor het verband zeggen, twee, drie dingen zeggen over dit eerste gedeelte. Waar wij in de eerste plaats, wat wij ook hier aan het eind van onze gelezen passage gezien hebben, de liefde van God.

Dat is toch wel zeer indrukwekkend, dat die ons zo in de allereerste plaats voorgesteld wordt. In vers 2, je hoofdstuk 1, vers 2 zegt God, ik heb u lief gehad. En dat zegt Hij in een tijd waar dat volk het tegenovergestelde van tegenliefde betoonde.

[00:07:04] Toch zegt God, ik heb u lief gehad. En het was ook toen nog zo. En het is ook nu nog zo. De liefde van God, deze oneindige kun je wel zeggen, oneindige, onuitputtelijke, ondoorgrondelijke en onbegrijpelijke liefde van God.

Als wij ons daar tegenover zien, wie wij van nature zijn, wat wij ook in ons geloofsleven dikwijls genoeg nog zijn, dan kunnen wij dat alleen maar aanbidden, net zoals het bij Israël ook was. En toch hebben zij gezegd, waarin hebt u ons lief gehad. En aan het eind van dat stuk wat wij vanavond gelezen hebben, is dat ook niet ontroerend om te zien dat Hij zegt, daar, want ik word niet veranderd. Dat slaat niet alleen maar op zijn heiligheid, maar dat slaat ook op zijn liefde. [00:08:01] Want hier zien wij, daarom zijt gij ook kinderen van Jacob niet verteerd. Als deze onbegrijpelijke liefde van God voor zijn volk, voor ieder van ons niet zo groot was, dan zouden wij lang verteerd zijn. Zoals Jeremia het in de klaagliederen zegt, het zijn de goede tierenheden des Heren dat wij niet verteerd zijn. Welk een genade, dat God ons ook daarop in de eerste, in de allereerste plaats het appel doet om ons daaraan te herinneren. Heeft Paulus het ook niet vaak gedaan, dat hij eerst altijd, als hij ernstige vermaningen moest uitspreken aan de genade en de liefde van God, en ook aan het goede dat die daardoor bewerk was, herinnert heeft. En dan zien wij in het eerste hoofdstuk, dat het volk en ook de priesters alles andere deden dan zich te gedragen als het volk van God.

[00:09:01] Israël was het aardse volk van God, en wij lezen in het Nieuwe Testament, meer dan eens, hoofdzaak, in het bijzonder in Korinther 10, denk ik, dat alles wat Israël overkomen is, hun als voorbeeld voor ons overkomen is. Opdat wij daaruit leren, die nu, zo kun je wel zeggen, het hemelse volk van God zijn.

En als God dit hier moet zeggen, dat het volk en de priesters zo tegen hem gezondigd hebben, dan stelt hij hen dat met alle ernst voor. Ook dat de stam van Levi, waaruit de priesters kwamen, zich zo van hem afgekeerd had en zo gezondigd had.

Dat moest hij hun allemaal voorstellen. En toch zien wij, dat hebben wij ook, meen ik, al gezien, dat altijd het volk deze, ja je kunt wel zeggen, brutale vragen stelt. [00:10:02] In hoofdstuk 1 vers 2 zegt God, ik heb u lief gehad, zegt de Heerde. Maar gij zegt, waarin hebt u ons lief gehad? En dan gaat God daarop in. Dan hebben wij, het zijn in het geheel acht van die vragen die het volk gesteld heeft. En dan hebben wij in nog enkele andere plaatsen en in onze passage die wij gelezen hebben, komt het ook twee, drie keer voor.

In vers 14, gij nu zegt, waarom? Maar het staat eigenlijk in het oorspronkelijke altijd, maar gij zegt. Een soort tegenstelling. En dan ook in vers 17, gij vermoed de Heer met uw woorden, nog dan zegt gij, waarmee vermoeden wij hem? En dan komt het nog twee keer aan het eind, in het geheel acht keer. Maar wij vinden in deze profeet, als ik het goed geteld heb, 25 keer, dat daar tegenover staat, de Heere zegt. [00:11:09] In dit laatste boek van het oude testament wordt ons altijd weer opnieuw voorgesteld, wat God tegen zijn volk te zeggen heeft.

En deze boodschappen van God, die willen wij ook met de hulp van de Heer, in deze avond en morgen zo, de Heer willen wij nog hier zijn, tot ons laten spreken. In de eerste gedeelte van wat wij gelezen hebben, hoofdstuk 2 vers 10 tot 2 vers 16, dat is eigenlijk het eerste gedeelte, daar worden verschillende dingen aangesproken, maar in de hoofdzaak het huwelijk. En het was toen zo in Israël, als wij de boeken van Ezra en Nehemia lezen, dat het overblijfsel, degenen die uit de Babylonische ballingschap teruggekomen waren, wel niet meer in afgodendienst teruggevallen zijn, zoals voor de ballingschap. [00:12:07] Dat lezen wij eigenlijk nooit meer, dat zij teruggekomen zijn naar de afgoderij. Maar wat zij wel deden is dat zij probeerden de wet te omgaan waar ze het maar konden. Zij hadden het woord, en dat woord werd ook eigenlijk nooit zo hoog geacht als toen, uiterlijk gemist. De synagoge, het bekende joodse plaats van samenkomen, is eigenlijk iets wat in de tijd van de ballingschap ontstaan is, en daarna in de verschillende steden en dorpen van Palestina, van Juda,

van dat overblijfsel, weer opgebouwd werd. En zo was het ook in de dag van de heer Jezus nog, en zo is het ook vandaag nog. De synagoge, daar waar het oude testament gelezen en op hun manier verklaard wordt, dat is wat toen, afgezien van de tempel die nooit weer deze plaats ingenomen heeft, omdat de heerlijkheid van de heer niet meer daar was. [00:13:08] Of zij zich daarvan bewust zijn, ik weet het niet. Maar in elk geval heeft de tempel nooit weer deze centrale, unieke plaats ingenomen. Het werd de synagoge, en in de synagoge werd het woord gelezen, meer dan ooit, was vroeger niet het geval. Maar het was een soort verklaring die daaraan gegeven werd, die de heer vaak genoeg aan de kaak moest stellen in het nieuwe testament. Hij zegt, jullie doen dit en dat, maar het belangrijkste doen jullie niet. En zo kwam het hier ook al uit. Ze waren geen Afgolers die naast mij, ze kenden het woord, maar ze probeerden om daaronder uit te komen waar het maar ging. En als wij onze tijd zien, als ik denk, toen wij kinderen en jonge mensen waren, toen hadden de broeders niet zoveel boeken in de boekenkast te staan als vandaag. Toen waren er niet zoveel, helemaal in Duitsland niet zoveel beschouwingen. [00:14:09] Het jaartje maandelijkse bijbelperiodieken en enkele beschouwingen, goede beschouwingen, maar niet zoveel als vandaag. Ik geloof dat er nog nooit een tijd ook in ons midden geweest is waar zoveel mogelijkheid tot kennis van het woord van God aanwezig geweest is. Verklaringen, dat er niets is wat je eigenlijk niet kunt begrijpen. En wat heeft het ons gebracht? Is daar de geestelijke toestand in het algemeen verbeterd, het niveau verhoogd? Wij moeten allemaal beleiden dat het tegendeel het geval is. En zo was het bij Juda.

Zij hadden de eenvoudigste dingen in het leven en ook als wij daaraan vandaag denken, het huwelijk, dat wisten zij niet meer en wilden zij niet meer aan te hebben. [00:15:08] Wij leven in een tijd waar dit niet alleen of eigenlijk niet in de eerste plaats in het midden van de gelovigen veronteerd wordt, het huwelijk, maar waar het in de wereld aan de kant geschoven wordt. Dat is overal in de westelijke landen hetzelfde. En de reden daarvoor is heel eenvoudig, omdat men het woord van God aan de kant schuift. Maar omdat het woord van God dat in deze landen waaruit wij, waarin wij wonen, eeuwenlang christelijke landen geweest zijn, maar dat is nu niet meer zo. Wordt ten recht in de wereld van een na-christelijke tijdperk gesproken. En dat is ook zo. En vandaar komt met geweld hetzelfde op ons af wat toen in Israël, in Juda uit hun eigen midden voortkwam.

[00:16:01] Iets waar Satan van het begin af aan geprobeerd heeft om de mens van God af te trekken. Namelijk door hun in het huwelijk en in de dingen die daarmee verband houden tegen Gods wil en naar de wil en lusten van hun vlees te doen leven.

En dat vinden wij hier hoofdzakelijk in deze versen uitgebreid van vers 10 tot vers 16. Het begint wel met een algemeen inleidend vers.

Hebben wij niet allen één vader? Heeft niet één God ons geschapen? Waarom handelen wij dan trouweloos de een tegen de ander, ontheiligende het verbond onze vaders? Het is zoals gezegd een meer algemeen inleidend vers dat wij hier vinden. Maar waarin toch ons enkele dingen voorgesteld worden. Ten eerste het woord, de uitdrukking trouweloos handelen.

[00:17:09] Hier wordt gezegd dat Juda moest beleiden dat zij handelden trouweloos de een tegen de ander. Broeders van één volk trouweloos tegen de ander. Dan hebben wij in vers 11 algemeen Juda handelt trouweloos de tweede keer.

En ik denk dat dat, hoewel daar niet bij staat tegen wie zij trouweloos handelen, dat dat bedoeld is dat zij niet alleen maar tegen elkaar, maar daardoor omdat zij allen leden van het volk waren en allen één vader en dat is God. Dat hier de trouweloosheid tegen God bedoeld is. Trouweloos tegen hem

die zulke liefde en zulke trouw tegen hun en ook tegen ons bewezen heeft. Dan hebben wij het een derde keer in vers 14 waar het gaat om de trouweloosheid tegen de vrouw.

[00:18:06] De echtgenote. En dan de twelfde nog een keer aan het eind van vers 15 dat niemand trouweloos handelen tegen de huisvrouw van zijn jeugd. En dan tenslotte in vers 16 weer algemeen en ook weer zien wij daarin dat het niet alleen maar tegen de vrouw of tegen mensen is, maar dat het daardoor ook tegen God is dat gij niet trouweloos handelt. Dat is dus het kenmerk van deze passage de trouweloosheid. Wat betekent eigenlijk trouw? Trouw betekent toch dat je een aangegane verbinding met de daarmee verbonden verplichtingen in liefde en overgave vervult.

Dat is eigenlijk in alle dingen of dat in het werk is. Wordt ook gezegd dat God zegt dat iemand in 1 Corinthi 4 dat van een rentmeester verwacht wordt dat hij trouw wordt bevonden, worden bevonden. [00:19:10] Trouw is iets dat was vroeger onder de mensheid iets wat zeer op prijs gesteld werd, vandaag misschien niet meer zo, maar vooral iets dat door de God diezelfde trouwe God is vooral. En daartegen verzondigde dit volk trouweloos zich niet meer bewust, ze waren zich niet meer bewust van de band die hun met God die hen met onder elkaar verbond en hielden zich daar niet meer aan.

En dat moet God hier vijf keer zeggen trouweloos zijn jullie. En toch is dat deze trouw als wij denken daaraan hoe trouw God is. Wij lezen in 1 Timothy 2 dat God is getrouw. Hij kan zichzelf niet verloven. [00:20:02] Als hij niet getrouw zou zijn, dan zou hij God niet zijn. Wat hij gezegd heeft, wat hij beloofd heeft, dat doet hij. En wat hij ons toegezegd heeft, dat doet hij. Hij zal nooit van zijn wegen terugkomen. Dat is de getrouwheid van God. En hij verwacht dat in, ook al zal het altijd in zwakke mate zijn, maar toch in zijn kracht ook deze trouw, deze getrouwheid van ons. En dat was bij Israël niet meer het geval. Waarom, en deze vraag die klinkt zo, ja eigenlijk zo op het geweten gericht, waarom handelen wij dan trouweloos de een tegen de ander. En toch schijnt het zo te zijn dat deze vragen, dat zij veel kennis hadden, dat zij precies wisten wat zij verkeerd wilden doen. En er toch niet van terugkwamen. Hebben wij niet allen een vader? Ja dat klopt, zij waren allen, ik geloof niet dat hier bedoeld is dat zij één vader Abraham hadden, dat deze vaders, waarom het een grote beginletter geschreven, dat hier hun God bedoeld was. [00:21:09] Hoewel de Israëlieten God niet als vader kenden zoals wij. Dat is een voorrecht van onze tijd. Nooit zou een Israëliet of een Jood op het idee gekomen zijn om God zijn persoonlijke vader te noemen. Dat was onbekend, maar ze wisten wel dat zij als volk hem als vader hadden. Want ik meen dat het in Exodus 9 of 10 staat, mijn zoon mijn eerst geboren is Israël, dat heeft God gezegd.

Zo heeft hij zichzelf als vader van dit volk verklaard. En op een andere manier is hij natuurlijk zoals we dat ook op meerdere plaatsen in het Nieuwe Testament vinden, vooral denken wij aan Efese 4, één God en vader die is over allen. En daar is hij niet als vader van de gelovigen gezien, maar als de schepper en behouder van de hele mensheid. Is hij die allen uit hem zijn voortgekomen, is hij de vader van alle mensen. Maar hij was het toch op een speciale manier voor Israël, ook al was het niet zo dat zij ieder persoonlijk God als hun vader kenden. [00:22:20] Dat is iets dat heeft dat kompas, en dat is ook een wonder mooi, dat kompas geopenbaard worden door diegene die zelf hem alleen als zijn vader kende, de Heer Jezus, de Zoon van God. Hij was de enige die van alle eeuwigheid God als zijn vader kende.

En toen hij op aarde kwam was hij ook de eerste mens die ooit God zijn vader noemde. Hoe vaak lezen wij dat hij spreekt van mijn vader die in de hemel is. En hij zegt dan ook al direct tegen de discipelen, jullie of uw vader, hoewel de waarheid, hij heeft hun de waarheid voorgesteld, hoewel zij dat eigenlijk nog niet konden begrijpen en pas begrepen hebben op de dag van de opstanding.

[00:23:14] En daar heeft de Heer Jezus gezegd, zie ik vaar op tot mijn vader en uw vader, tot mijn God en uw God. En daar zegt hij tegen Maria, ga heen en zeg aan mijn broeders.

Hij die zich niet schaamt als de eeuwige Zoon van God, ons verlost, geweest zonder zijn broeders te noemen, ons heeft hij de vader geopenbaard. Zodat wij, ieder persoonlijk, ook de kinderen die de Heer aangenomen hebben, die hebben hem aangenomen als degene die door de vader gezonden is. Heeft ons de weg geopend tot de vader, zodat wij net zoals de Heer de Jezus mogen zeggen, Abba, geliefde vader.

[00:24:04] Dat kenden de Israëlieten niet, maar zij wisten wel dat zij één God hadden die hen geschapen had. Zij wisten wel dat God de God van Israël was en in die zin is hij hier de ene vader. Hebben wij niet allen één vader? Met andere woorden, behoren wij niet allen tot ditzelfde volk dat Gods volk is? Dat was wel zo. Maar hoe diep ging dat? Heeft niet één God ons geschapen? En dan aan het eind van dat vers, zien wij waarom verontheiligen wij dat verbond onze vaders. Het eerste slaat dus, heeft niet één God ons geschapen, dat slaat op de schepping. Maar dat verbond ontheiligende van hun vaders, dat sloeg op de nationaliteit van Israël. Maar hoe diep ging dat? Het was allemaal waar. Hoe diep ging het? Het ging niet diep. Want God moest toch zeggen, dat zij enkele versen verder, dat zij toch nog, ik wil het maar zeggen, brutale vragen tegen God richten.

[00:25:10] En zo kan het ook bij ons zijn, het kan vaak zijn als je jezelf, je eigen leven overdenkt, dat je vaak genoeg dingen duidelijk gezien hebt. Waarheden waar je zegt, nou dat is eigenlijk, dingen waar je zegt, dat is eigenlijk niet in overeenstemming met de waarheid. Die kennis die hebben wij dan. En wij spreken daar misschien ook over en zeggen, ja het is allemaal zwak en ellendig en ook verkeerd. Maar wat, dat is niet voldoende. Het is dan toch ook nodig, en dat was de taak van Malachi, om dan om te keren, om het volk daarop te wijzen, dat zij niet alleen maar de dingen zien.

En ik geloof dat dat ook vandaag bij velen is, dat dat ook een teken van onze tijd is, dat wij veel dingen zien die verkeerd zijn, die wij ook persoonlijk verkeerd doen en er toch niets aan doen.

[00:26:08] Dat schijnt hier in het eerste vers, wat algemeen zo de inleiding geeft, waar de trouweloosheid nog niet beperkt wordt tot de trouweloosheid in het huwelijk tot uitdrukking te komen. En dan lezen wij in vers 11, Judas handelt trouweloos, dat zijn de woorden van God door de profeet. En er wordt een groebel gedaan in Israël, in Jeruzalem, want Judas ontheiligt de heiligheid des heren, welke hij lief heeft, want, en nu komt de reden, hij heeft de dochter van een vreemde God getrouwd. Dat is punt 1, want in vers 13 staat, dit tweede doet hij liever nog. Het eerste wordt wel niet uitdrukkelijk het eerste genoemd, maar daardoor dat in vers 13 gezegd wordt, daar komt nog iets, een tweede punt bij, zien wij dat dit het eerste is. Ten eerste zegt God, ja het is zo, jullie handelen trouweloos. En het is, wij zien de inspiratie van de heilige schrift. Het hele boek van de profeet Malachi is gericht aan het hele volk Israël.

[00:27:18] Dat hebben wij in vers 1 gezien, de last van het woord van de heer tot Israël. Hij ziet altijd het zijn heel volk. Nooit zoals wij zo vaak, alleen maar in onze bekrompen zienswijze, alleen maar de weinigen waarmee wij misschien verbonden zijn. Als Paulus zegt de liefde tot alle heiligen, dan ziet hij ook het volk van God. Toen was er natuurlijk nog geen scheidingen, geen splitsing, maar toch blijft dat ook voor ons bestaan. En God maakt het hier duidelijk. Het hele boek is gericht aan het volk Israël, de twaalf stammen, hoewel er maar twee in het land teruggekomen waren. Maar de schuld, die wordt hier duidelijk aan degenen toegewezen, die ook, of verweten, die ook in dat land waren. Want de tien stammen, die waren verdwenen. En daarom wordt gezegd, Juda, niet Israël. Zij waren de twee stammen die teruggekomen waren, die daar zo zondigden. [00:28:21] En zoals ik dat net al

begonnen ben te zeggen, in het boek Isra en in het boek Nehemia lezen dat de Joden, in plaats van met vrouwen uit hun eigen volk te trouwen, met vrouwen getrouwd waren die uit andere afgodendienaarsvolken stonden.

En wij zien, hoofdzakelijk in Nehemia, welke ellende daardoor in het volk, in dit kleine overblijfsel, tot stand gekomen was. Juda handelt trouweloos. En er wordt een groebel gedaan in Israël. Zo noemt God het hier. [00:29:02] Dit feit dat zij met dochters van een vreemde God getrouwd waren, met andere woorden, met vrouwen die afgodendienaressen waren, of uit volkeren kwamen die de afgoden dienden.

Dat was de trouweloosheid van Juda. Dat was het groebel dat gedaan werd in Israël. Dus daar zien we weer dat God de verantwoordelijkheid in Juda ziet, en niet bij iemand anders, maar toch zegt, het is in Israël, dat is mijn volk. En in Jeruzalem, de stad die God verkoren had om daar zijn plaats, zijn naam te laten wonen. En dan weer, want Juda, niet Israël, want Juda ontheiligt de heiligheid, of je kunt ook zeggen, het heiligdom van de Heer. De heiligheid is natuurlijk algemeen, als het volk van God iets deed dat niet met de wil van God overeen kwam, dan was dat tegen de heiligheid van God.

[00:30:09] Dat zou een algemene uitdrukking zijn, maar in de Duitse getaling hebben wij ook staal het heiligdom, en dat is de tempel. En wij zien daaraan, zoals wat zo dikwijls bij de wetten in de vijf boeken van Mozes, dat elke zonde niet alleen maar gericht is, of niet alleen maar met mijzelf te doen heeft, of met hem tegen wie ik zonder, want er zijn ook zonden waar geen mens behalve mijzelf bij betrokken is, dat elke zonde ook de heiligheid en het heiligdom van de Heer aanraakt.

Je kunt niet zeggen, nou dat is toch alleen maar mijn zaak, hoe vaak wordt het gezegd. Wij zijn vandaag meer dan het volk van Israël, leden van één lichaam. En Gods woord zegt, als één lid leidt, dan leiden alle ledelmaten mee. [00:31:08] En ook wordt de heiligheid en het heiligdom van God daarmee verontreinigd. Waarom moeten wij de boze uit ons midden wegdoen? Omdat het heiligdom, de tafel des Heren, de heilige plaats waar wij zijn gedachten hier op aarde op de verhevenste wijze tot uitdrukking brengen, daardoor verontheiligt, verontreinigd wordt.

Daarom wordt gezegd, doe de boze uit uw midden weg. Daar zien wij hetzelfde principe wat toen gold in een letterlijke zin, dat geldt nu ook nog in onze tijd in overdrachtelijke zin. En hoe ernstig is dat om dat te zien en ook de gevolgen daarvan te zien.

Want, wordt nu de verklaring gegeven, Hij heeft de dochter van een vreemde God getrouwd. [00:32:03] Het is een eigenaardige uitdrukking, de dochter van een vreemde God. Het gaat hier natuurlijk niet om dochters van afgoden, maar het gaat om dochters van mensen, van mannen, van ouders, die afgodendienaars waren. Er wordt in het oude en ook in het nieuwe testament vaak zo'n beetje afwijkende taal gebruikt. Er wordt van ons bijvoorbeeld gezegd dat wij zonen van de ongehoorzaamheid waren. En dat wij kinderen van de gehoorzaamheid geworden zijn. Natuurlijk betekent dat niet dat de ongehoorzaamheid ons als kinderen verwekt heeft, maar dat wij daardoor gekenmerkt worden.

Dat betekent het karakter, kinderen van het licht, kinderen van de toren wordt ook gezegd. Dat is altijd een bijbelse uitdrukking voor gekenmerkt zijn, door en door gekenmerkt zijn van degene, van de zaak waarvan gezegd wordt zoon of dochter, daarom daarvan.

[00:33:07] En zo ook hier, dochter van een vreemde God betekent iemand die door en door een

afgodendienaar is. Vandaag hebben wij in het nieuwe testament 2 corintus 6.

Daar staat welke gemeenschap heeft de tempel van God met afgodend tempels. 2 corintus 6 vers 14, wees niet in een ongelijk juk met ongelovigen. Dat is dat wat de joden hier deden. Natuurlijk waren zij niet allen gelovigen de joden. Dat moeten wij natuurlijk altijd zien, dat het voorbeeld, dat het typologische karakter betekent of zeggen wil, dat het volk op zichzelf een beeld van gelovigen is. En dat de volkeren die hen omringden beelden zijn van ongelovigen.

En dat was de zonde, omdat zij een uiterlijk geheiligd volk waren. [00:34:04] Maar voor ons geldt dat innerlijk, voor ons geldt het dat wij niet met bepaalde volkeren geen contact mogen hebben. Dat is helemaal niet het geval, voor hem zijn alle mensen gelijk. Maar dat de gelovigen die nu bij het volk, bij het ware hemelse volk van God behoort, niet met een ongelovige die voor God in elk geval een afgodendienaar is. Als ongelovige gemeenschap in het huwelijk mag hebben. Hoe ernstig zijn deze versen in 2 Korinther 6 en toch hoe weinig worden zij vandaag nog geciteerd. Je hebt soms de indruk dat men er een boog om toemaakt om de scherpheid van de heiligheid van God.

En daarom willen wij die toch maar eens even alleen maar lezen deze versen uit de weg te gaan. [00:35:02] 2 Korinther 6 vers 14.

Dan zien wij de toepassing van dit vers op onze tijd. 2 Korinther 6 vers 14 tot 7 vers 1.

Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid. En nu wordt altijd, om dat even tussendoor te zeggen, de kant van God met de kant van de duivel en van de vijandschap van God elkaar tegenovergesteld. Welke deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid. Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis. En welke overeenstemming heeft Christus met Belial. En welk deel heeft een gelovige met een ongelovige. En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden. Want wij zijn de tempel van de levende God. [00:36:01] Zoals God gezegd heeft, ik zal onder hen wonen en wandelen en ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn. Daarom gaat weg uit hun midden en schuit u af, zegt de Heer. En raakt niet aan wat onder hen is en ik zal u aannemen. En ik zal u tot vader zijn en u zult mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer de Almachtige. Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest. En de heiligheid volbrengen in de vrees van God.

Zo zien wij wat God in deze tijd op een misschien nog veel duidelijkere manier zegt tegen ons.

En bij dit ongelijk juk, daar hoort ook onder anderen bij het huwelijk.

Is er één verbinding tussen twee mensen, tussen een gelovige en iemand anders, dan het huwelijk?

[00:37:05] Er is geen nauwere band. En wel een band die nooit verbroken mag worden.

Dat wordt hier ook in onze passage nog duidelijk. En hoe wordt daar ook in de christelijke wereld vandaag mee gehandeld. Wees niet in een ongelijk juk met ongelovigen.

Hoe wordt daar vandaag lichtvaardig tegen gezondheid. En zelfs ook al is het niet eens met ongelovigen, daar komen wij toen meteen nog naartoe. Hoe makkelijk is men bij de hand om het huwelijk te verbreken, te scheiden en een nieuw huwelijk aan te gaan. Hoeveel nood en ellende is

daardoor, en ik wil wel toegeven dat dat in het bijzonder door de invloed van de wereld is. Want dat heb je vroeger onder de gelovigen niet in deze mate gekend. Wat is daardoor om de laatste jaren in het midden ook van ware gelovigen opgekomen. [00:38:04] Maar hier gaat het eerst daarom dat hier verbindingen in het huwelijk aangegaan werden die niet naar Gods gedachten waren. En dat was de gruwel, dat was de trouweloosheid, dat was de ontheiliging van het heiligdom of de heiligheid van de Heer die Hij lief heeft. Dan wordt ons weer duidelijk gemaakt dat als jullie dit heiligdom niet meer lief hebben. En dat tonen jullie door jullie handelen. Er is een die het lief heeft, die deze plaats die Hij zo zich toebereid heeft, lief heeft. En zo is het ook vandaag met de gemeente van God. Ook al hebben wij de indruk, en wie moest het niet beleiden, dat wij vaak een gebrek aan liefde voor dit, deze kostbare parel hebben waar de Heer Jezus zijn leven voor gegeven heeft. [00:39:01] Hij heeft dit heiligdom lief. En Hij wenst dat deze liefde voor Hem, maar ook voor dat wat Hij lief heeft. En dat zijn is niet alleen maar dat Hij ons allemaal lief heeft, ieder persoonlijk. Hij heeft ons lief gehad, maar er staat ook Hij heeft de gemeente lief gehad die Hij lief heeft. Welk een appel is dat ook weer aan ons te zien.

Welke plaats de tempel in het Oude Testament, maar ook hoeveel te meer, welke plaats de gemeente, de vergadering van God, de gemeente van God in het oog en in het hart van God heeft. De Heere zal de man die zulks doet uitroeien uit de hutten van Jacob, dien die waakt en dien die antwoordt, en die de Heere der Heerscharen spijsoffer brengt. Zo ging het toen. Zij gingen gewoon met hun godsdienst door. [00:40:01] En het is mij opgevallen dat hier in deze passage die wij gelezen hebben, hoofdstuk 2 vers 10 tot 3 vers 6, dat daar alleen maar als over offeranden gesproken wordt, over het spijsoffer gesproken wordt. Niet over de andere offers, maar over het spijsoffer. En welke betekenis heeft dat, want het spijsoffer spreekt toch meer, ja eigenlijk alleen maar, van het leven. Alle andere offers spreken van de dood van de Heer. Zij het brandoffer, het dankoffer, het zondoffer of het schuldoffer. Het waren allemaal dieren die geslacht moesten worden, waarvan het bloed gesprenkeld werd als verzoening, als teken van het dood die ingetreden was. Maar het spijsoffer dat uit meel of uit graan bereid werd, dat is niet een beeld van de dood, van de zondood van de Heer, maar het is een beeld van het leven, het kostbare, reine en heilige leven van de Heer. [00:41:05] En dat dat juist hier gezegd wordt, jullie brengen spijsoffers, dat kan ik niet anders dan zien, kijk jullie brengen iets waar jullie eigen leven in totale tegenstelling met staat. Zij brengen in de godsdienst nog het spijsoffer, wat zij natuurlijk de joden niet konden begrijpen, omdat het een beeld van onze Heer is. Maar wat toch voor ons een les heeft en ons ontroerend aanspreekt, dat wij zien dat wij ons bezig kunnen houden met het leven van de Heer, dit heilige leven. Leven en zelf daarbij levensleiden die alles andere zijn dan daarmee in overeenstemming.

[00:42:01] Daarom zal ik hier uitroeren, dat in oordelsaankondiging. Dit tweede vers dertien doet gij lieden ook, dat gij het altaar des Heren bedekt met tranen, met gewijn en met gezucht, zodat hij niet meer het spijsoffer weer aan schouwen nog met welgevallen van uw hand kan ontvangen, wil ontvangen. We hebben het ook nog een keer weer in vers hoofdstuk drie vers vier en ook in drie vers drie. Dus vier keer denk ik misschien nog meer, maar het wordt steeds maar over dit spijsoffer dat een beeld is, een type is van het leven van onze Heer, hoe heeft hij God verheerlijkt. Maar nu komt de tweede, doet gij lieden ook dat gij het altaar des Heren bedekt met tranen. Wat zijn dat voor tranen? Dus het eerste was dat zij met vrouwen gingen trouwen die uit volken waren waar God uitdrukkelijk, er zijn meerdere plaatsen, Deuteronomium 7 vers 3, verboden had mee te trouwen. [00:43:09] Maar het tweede is iets anders, dat wordt niet direct in het dertiende vers duidelijk, daar worden alleen maar de gevolgen daarvan duidelijk. Dat dat tranen, dat het altaar van de Heer werd bedekt met tranen, met gewijn en met gezucht, zodat hij niet meer het spijsoffer aan schouwen nog met welgevallen van uw hand ontvangen wil.

Nu was het zo dat eigenlijk de israeliet, de jood, nog man nog vrouw, direct bij het altaar mocht komen om daar offers te brengen. Hij kwam in de voorhof en dan kwam de leviten en de priesters, de leviten die hem de dingen afnamen en de priesters waren degene die de offers op het altaar brachten. En er is zeker niet hier aangedacht, kan natuurlijk ook zijn, maar het is toch wel volgens de meeste uitleggers niet het geval dat hier de priesters gewijnd hebben. [00:44:07] Hoewel, want die worden hier net zo aangeklaagd in hoofdstuk 2 en hoofdstuk 1 al, als de rest van het volk. En het schijnt ook niet zo te zijn dat dat de tranen, en het moesten dan al de valse tranen zijn, krokodilstranen van hen die deze offers brachten. Maar wat wel mogelijk is en wat het waarschijnlijkste is, is dat het tranen waren van vrouwen die tot nu toe nog niet genoemd zijn. Namelijk de vrouwen die in verscheerd zien genoemd worden. Gij nu zegt waarom. Eerst komt weer deze, weer iets brutale vraag.

Waarom is dat zo? Waarom kan God dat dan allemaal niet meer aannemen? Wij doen toch niets verkeerd? Maar het was wel zo. Daarom zegt God als antwoord dat de Heer een getuige geweest is tussen u en tussen de huisvrouw van uw jeugd, [00:45:05] met welke gij trouweloos handelt terwijl zij toch uw gezelling en de huisvrouw van uw verbond is. Hier hebben wij het met heel andere vrouwen te doen dan die in vers 12 genoemd zijn. Hier gaat het om de vrouwen die deze joden eerst getrouwd hadden. En terwille van die vrouwen die uit de heidenen waren die zij graag wilden trouwen, verstoten hadden, zich daarvan hadden laten scheiden. Dat daarvan is nu in het tweede gedeelte van deze passage van vers 14 gesproken. Vers 13 de tweede.

Het gaat hierom eerst over het huwelijk met heidenen, dat hebben wij nu gezien. Maar nu gaat het erom dat in verband daarmee de joden hun vrouwen die uit hun eigen volk waren, [00:46:02] dus de vrouwen van hun verbond, de vrouwen die zij in hun jeugd getrouwd hadden, dat zij die verstoten hebben, dat zij zich daarvan hebben laten scheiden. Dat was de tweede zonde.

Dus een totale misachting, minachting en verachting van het huwelijk dat God in de schepping heeft ingesteld en dat hij ook in zijn volk wilde gehandhaafd zien. We hebben wel, is ook vaak opgewezen, geen verbod om te scheiden in het oude testament. Wel in het nieuwe testament. Ieder die zijn vrouw wegstuurt zegt de heer en een andere trouw begaat overspel.

In Mateus 5 en Mateus 19 en ook in de parallele teksten in de andere evangelieën. Maar de heer Jezus geeft ook de reden en is ook vaak gezegd in het oude testament wordt niet gezegd dat je niet mag scheiden. Er wordt zelfs over een scheidingsbrief gesproken waarop de joden dan ook zich beroepen [00:47:06] als zij de vraag aan de heer Jezus stellen, mag iemand om elke oorzaak zijn vrouw wegsturen. En dan zegt de heer toch iets in Mateus 19 dat ons duidelijk maakt welke plaats het huwelijk in de ogen en naar de gedachten van God heeft. En dat is toch ook vandaag wel zeker heel leerzaam om dat weer eens tot ons te laten spreken. In Mateus 19 is het uitvoerige, Mateus 5 staat er ook al iets over.

Mateus 19 is iets uitvoeriger, vers 3. En de fariseeën kwamen bij hem om hem te verzoeken en zeiden is het een man geoorloofd zijn vrouw te verstoten om iedere reden. Verstoten betekent dus te laten scheiden. Hij antwoordde echter en zei heb u niet gelezen dat hij die hen heeft geschapen hen van het begin af als man en vrouw heeft gemaakt en gezegd heeft [00:48:01] daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn. Wij komen hierop ook nog weer in Malegi terug. Die twee man en vrouw, niet mannen en vrouw, niet man en vrouwen en ook niet mannen en vrouwen. God heeft in de schepping al laten zien wat zijn gedachte was. Eén man en één vrouw heeft hij geschapen. En dat is de bedoeling van God voor de

gehele schepping geweest. Ik las laatst dat gisteren of eergisteren nog dat een Anglikaanse bisschop in Engeland, waar het ook met een razende vaart naar de berg af gaat, geschreven had dat de polygamie iets was, dus de veelwijverij dan, dat men met meerdere partners in zijn leven naast elkaar kan leven, dat dat iets was dat God gewild had.

Dat zat zo diep in de mens dat de monogamie, één man en één vrouw, [00:49:03] als een vernauwing van de gedachten van God te zien was.

Dat schrijft een Anglikaanse bisschop en wilde daarmee de vrijheid, de seksuele vrijheid in de kerk als bisschop invoeren.

Maar de heer zegt, hij heeft een man en vrouw en je kunt ook zeggen één man en één vrouw geschapen. En die twee zullen tot één vlees zijn. Wat dan God heeft samengevoegd, laat een mens dan dat niet scheiden.

Dat is ook een vers dat vaak door mensen, ook gelovigen die in zo'n situatie zijn, die zich graag willen laten scheiden, misbruikt wordt door te zeggen, ja maar ons huwelijk is helemaal niet door God samengevoegd. Dat wordt dan gebruikt als verontschuldiging.

Ik moet beleiden of bekennen, ik heb helemaal niet in het geloof die en die getrouwd. Dat was ongehoorzaamheid en daarom is dat niet door God samengevoegd [00:50:04] en daarom mag ik mij ook laten scheiden. Maar dat is helemaal niet de betekenis van dit vers. De betekenis van dit vers wat God heeft samengevoegd, is dat God ieder huwelijk dat op deze aarde gesloten wordt, als iets ziet dat volgens zijn scheppingsgedachte uitgevoerd wordt. Want het huwelijk is de scheppingsgedachte van God. Dat is wat de betekenis is, wat God heeft samengevoegd zal laten mens niet scheiden. Dan gaat het niet om een goddelijk geleid huwelijk, zoals in 1 Corinthe 7 gezegd wordt voor de gelovigen, daar komt dat nog bij. Zij is vrij, wordt voor de weduwe gezegd, te trouwen wie zij wil, alleen in de Heer. Dat is hier niet bedoeld. Dat is wat voor de gelovigen het doel is.

Om niet alleen maar te trouwen, maar in de Heer te trouwen.

Maar waar het hier om gaat is, dat God ieder huwelijk, [00:51:04] dat op deze aarde door mensen, door zijn schepselen gesloten, gelovig of ongelovig, ziet als iets dat naar zijn scheppings wil gebeuren. En al het andere, hokken en wat er allemaal is, dat is alles tegen zijn gedachten. Dat is de bedoeling, wat God heeft samengevoegd. Hij heeft Adam en Eva als man en vrouw samengevoegd in het huwelijk. En zo wilde hij dat dat ook door hun kinderen werd voortgezet. Dat is de bedoeling van dit vers. En dan komen de mensen die fariseeën in vers 7. Zij zeiden tot hem, waarom heeft Mozes dan geboden een scheidsbrief te geven en haar te verstoten. Als wij die tekst lezen waar het staat over de scheidsbrief, dan staat er helemaal niet dat Mozes dat geboden heeft. Daar staat, als iemand een scheidsbrief schrijft, dus dat is helemaal geen gebod, maar Mozes schrijft iets, God natuurlijk, iets aan wat toen al de gewoonte geweest is. [00:52:03] En heeft gezegd, dan moet het zo en zo gebeuren. Maar de fariseeën draaiden dat om en zeiden, als God dat zo zegt, dan keurt hij dat toch goed. En als hij dat goed keurt, dan is het toch een geoorloofd. En als het geoorloofd is, dan mag ik mij ook laten scheiden. Zo hebben zij het woord van God verdraaid. Maar dan zegt de Heer Jezus daarop het antwoord. Als zij vragen, waarom heeft Mozes dan geboden een scheidsbrief te schrijven, Mozes had het helemaal niet geboden. Hij zei tot Heren, Mozes heeft om uw hart, de hardheid van uw harten, u toegestaan uw vrouwen te verstoten. En dat was iets, dat maakt ons, de tijd ontbreekt ons daarom om deze dingen nog verder in detail in te gaan. Dat zou natuurlijk wel een zekere

moeilijkheid op kunnen leveren, dat God in die tijd om de hardheid van hun harten toch toegestaan had iets te doen, wat niet naar zijn wil was. Ik zeg alleen maar dit ene als verklaring, [00:53:01] dat de openbaring van het karakter, het volle karakter van God, in het oude testament niet zo was als met de komst van de Heer Jezus.

Wij zien bijvoorbeeld dat een ragab haar volksgenoten belogen heeft.

En er wordt niet gezegd dat het verkeerd was, maar er wordt ook niet gezegd dat het goed was. God heeft dat, en heeft dat ook tot zegen uit doen komen.

En dat is een van de verklaringen daarvoor, dat het karakter van God in zijn, ook al is hij als de heilige geopenbaar, toch niet zo volmaakt geopenbaard was, en dat hij veel dingen, zo lezen wij ook in Romeinen 3, heeft heen laten gaan onder zijn geduld en langmoedigheid, wat vandaag niet meer kan. Mozes heeft om de hardheid van hun harten toegestaan, [00:54:02] de vrouwen te verstoten. Van het begin af is het echter niet zo geweest.

En daarmee komt de Heer Jezus weer op de scheppingsorde terug. Man en vrouw schreef hij hen, en die twee zouden eenvlees zijn. Ik zeg echter, enzovoorts. En dan komt het gebod van de Heer, waar duidelijk gesteld wordt, dat elke scheiding niet tegen de wil van God is, ook al was het niet verboden, toch God hier in het vers 16 ook zegt, de God Israëls zegt, dat hij het verstoten haat.

Het wordt hier aan het eind van de oud-testamentische bedeling, zo duidelijk gesteld, wat wij in het nieuwe testament uit de mond van de Heer Jezus, zo duidelijk zien.

Dus wij vinden in vers 14, de zonde van de echtscheiding.

Van de echtscheiding, en waarschijnlijk terwille, [00:55:01] van die vrouwen, waarmee zij, deze heidense afgodendienaressen, waarmee zij wilden trouwen. En daarom lieten ze zich scheiden van hun vrouwen.

En dan wordt als verklaring daarvoor, op de scheppingsorde verwezen in vers 15, heeft hij er niet maar één gemaakt, hoewel hij overvloed van geest had, en waarom maar die ene? Hij zocht een zaad van God. Daarom wacht u met uw geest, en dat niemand trouweloos handelen tegen de huisvrouw zijner jeugd.

Broeders en zusters, wij kennen zeker allemaal gevallen, waarin echtscheidingen ook in ons, zelfs in het midden van gelovigen die beleiden, vast te willen houden aan het woord van God. En dat daarna ook weer getrouwd wordt. Broeders en zusters, laten wij ons op onze hoede zijn, met deze dingen zo lichtvaardig te handelen. [00:56:03] In de eerste plaats, laten wij op de hoede zijn, voordat wij gaan trouwen.

Dat zeg ik nou speciaal tegen de jonge mensen. Het is een band, je kunt niet maar zo gaan trouwen, zoals je een nieuwe auto koopt, en dan zeg je nou ja, dan heb je misschien een verkeerde type, en dan koop je na een paar jaar, omdat het zo duur is, koop je dan een nieuwe. Of dat je een nieuw pak of nieuwe jurk koopt. Zo gaat het niet. Het is een band, die God voor het hele leven gegeven heeft. En als het werkelijk in de Heer is, en dat mogen wij, wij mogen daarvoor bidden, lang voordat wij, zoals Jacob, onze ogen opheffen, en zo'n Rachel zien.

Zo was het bij Jacob, bij Isaac was het niet zo. Bij Isaac zei Abraham, de engel des heren zal voor uw aangezicht aangaan, en hij zal u leiden. En hij heeft dit niet gedaan. Bij Jacob was het anders, hij ging naar hetzelfde land. En toch lezen wij daar, en hij heeft zijn ogen op en zag.

[00:57:02] Dat was het verschil tussen Isaac en tussen Jacob. Laten wij bidden, jonge mensen en ouders, lang voordat de kinderen eraan denken, naar een huwelijkspartner te zoeken. Want als je er naar zoekt en dan bidt, en al je ogen misschien op iemand hebt laten vallen, dan is het eigenlijk al te laat. Het is al te laat, om daarvoor te bidden om de leiding van de geest. Want dan is het eigen hart en de eigen wil vaak al zo ver actief en bezig, dat je dan naar de wil van de Heer niet meer zo vraagt. En toch is dat iets, zo iets, ja het is, ik zou zeggen na de bekering is dat het belangrijkste in het leven. Voor diegene die gaat trouwen. Onherroepelijk.

En dat kan de tegenwoordige wereldontwikkeling, die kan niets aan het woord van God veranderen. Dat hij zegt, ik haat het verstoten worden.

Maar hoe mooi is dat als je weet, dat de Heer je samengesteld heeft. Als je weet, ik heb die man als vrouw, [00:58:03] of als je weet als man, ik heb die vrouw, uit de hand van de Heer mogen aannemen. En ik mag haar elke dag, zolang wij op aarde zijn, en daar komen zeker niet alleen maar hoogtes, daar komen ook dieptes.

Waar het soms wel eens moeilijk wordt. Dat zal niet uitblijven.

Maar dat je toch weet, de Heer heeft ons samen gebracht. En hij zal ons ook samen erdoor brengen. Maar in onze tijd, daar wordt vaak ook onder gelovigen heel anders over gedacht. Maar het is niet naar de gedachten van de Heer. Wij zien dat hier in vers 15, waarbij ook weer op de scheppingsorde gewezen worden, hoewel dit vers taalkundig een beetje moeilijk vers is. Iemand die de NBG vertaling heeft, die heeft zeker ook gedacht, nou bij mij staat heel iets anders. Hier staat dus, dat ligt aan de aard van de Hebreeuwse taal, die niet zoveel naamvallen heeft, die niet zoveel voorzetsels heeft, waar de woorden gewoon naast elkaar staan. [00:59:02] Je kunt, heeft hij er niet maar één gemaakt, dat zou je ook kunnen vertalen, heeft niet één hen gemaakt.

En dat is alle twee waar. Heeft niet één hen gemaakt, dat herinnert ons weer aan vers 10, hebben wij niet allen één vader.

Hij is de oorsprong van alle mensen als schepper, maar ook degene die het huwelijk ingesteld heeft. Maar het is natuurlijk ook waar, heeft hij niet maar één gemaakt, namelijk man en vrouw tot één gemaakt.

Die twee zullen één vlees zijn.

Dat is ook waar, ligt alle twee erin. En ik weet niet precies wat nu, misschien wil de heer ons alle twee zeggen. Er staat, heeft niet één gemaakt. Dat is wat er letterlijk staat. En je kunt het niet 100% bepalen of dat ene nu slaat op het onderwerp of op het voorwerp. En het is alle twee waar. Eén God heeft de mens, het mensenpaar geschapen [01:00:03] en hij heeft ze geschapen om één te zijn. Heeft niet één hen gemaakt, of heeft hij niet één, hem niet één gemaakt.

Maar dan de tweede gedeelte, dat is iets moeilijker, hoewel hier in de statenvertaling staat hoewel hij overvloed van geest had, maar in de NBG totaal iets anders. Daar staat niet één doet zo, dat slaat

dus op het eerste gedeelte. Niet één doet zo, heeft hij hem niet één gemaakt of heeft niet één hem gemaakt. In hem was het over, en niet één deed zo, die voldoende geest bezit.

Nu, dat is een vertaling die ook, waar je zegt, dat zou ook kunnen, maar ik geloof toch niet dat dat de bedoeling hier is. Niet één doet zo, dus de echtscheiding ingaan, die voldoende geest bezit. Want de tweede gedeelte van die zin, die in de statenvertaling vertaald is met [01:01:03] hoewel hij overvloed van geest had, en dat slaat natuurlijk op God, ik weet niet hoe ze daar in de statenvertaling bijgekomen zijn om overvloed te vertalen, waar in de oertekst staat overblijfsel.

Dat staat er namelijk.

En er zijn er nog vertalingen die dat woord overblijfsel vertalen met vlees.

Die zeggen, hij heeft hun vlees en geest gemaakt. Nou, dat laten we helemaal aan de kant. Ik weet niet of iemand zo'n vertaling heeft. Er zijn vertalingen die dat zo weergeven. Hij heeft niet één vlees en geest gemaakt.

Maar het lijkt mij toch zo dat hier bedoeld is dat van hem was het overblijfsel van de geest.

Natuurlijk had God overvloed aan geest, zoals het in de staten staat, maar de moeilijkheid die ik daarmee heb is [01:02:01] dat in plaats van overblijfsel dat woord ook met overvloed overtaald wordt. Maar er staat overblijfsel, een rest. En van hem is het overblijfsel van de geest.

En als wij dat zien in dit volk, wat daar voor een toestand waarheerste in dit volk, dat het hele volk zich tegen Gods gedachten keerde, zag hij toch dat er enkelen, waarvan wij dan ook lezen in vers 3, vers 16, dit overblijfsel dat door de heilige geest behouden werd en in stand gehouden werd.

Als dan spreken wie de heren vrezen en ieder tot zijn naaste.

En de heren geeft er toch acht op.

Dat is het overblijfsel van de geest. Degenen die wensen ook in deze tijd van verwarring naar de gedachten van God te handelen en niet aan de geest van de wereld mee te doen. Van hem is het overblijfsel van de geest. [01:03:03] Ook al heeft God de bedoeling voor de hele schepping en voor zijn hele volk.

En de meesten houden zich er niet meer aan. Toch ziet hij degenen die nog vasthouden aan zijn woord.

Zijn van hem is het overblijfsel van de geest.

En dan de derde zin.

En waarom maar die ene?

Dat zou je veel beter of veel makkelijker. Daar staat namelijk niet waarom, maar daar staat wat. En wat die ene?

Dan zou dat, dan betekent dat, denk ik dat dat de bedoeling is. Wat wilde die ene?

Die ene die ze geschapen heeft. Wat was de bedoeling van hem? Die de mens tot een in het huwelijk geschapen heeft.

En die wilde dat zij naar zijn gedachten handelen. Wat wilde hij?

Hij zocht een zaad van God.

[01:04:05] Het zaad van God zijn altijd gelovigen.

Niet alleen maar de mensen, de natuurlijke mensen. Maar dat zijn altijd de gelovigen.

En hier zien wij iets.

God heeft een mens een paar geschapen, Adam en Eva.

En hij heeft ze geschapen omdat hij een zaad van God zocht. Was Cain een zaad van God?

Hij ging weg van het aangezicht van de heren.

Abel had geen nakomelingen.

Hij was een zaad van God. En dan heb je in Set dit zaad van God. In Cain heb je het zaad van de duivel.

Het boze nakomenschap van iemand die in zijn zonde bleef zonder zich te bekeren.

Maar in Set daar heb je dat zaad van God. [01:05:01] En elk kind dat geboren wordt in deze wereld.

Daar staat dat eigenlijk naar de wil van God opgeschreven. Dat zou eigenlijk een zaad van God moeten worden.

Maar hoeveel zijn het niet. Hoeveel mensen voeden hun kinderen niet zo op dat zij tot de Heer gebracht worden. Geen zaad van God.

Maar de wens van God was niet alleen maar de wereld te bevolken met mensen als zijn schepselen.

Maar in deze wereld mensen te zien die naar zijn gedachten leven. Die in hem geloven.

Dat is dat zaad van God.

Wat wilde die ene?

Hij zocht een zaad van God. En al die kinderen die ook in het midden van de gelovigen geboren worden. Wat is dat voor die ouders? Iets om daaraan te denken. Dat God in deze kinderen zoekt een zaad nakomenschap van God. Want dat is de enige manier waarop het volk van God gevormd wordt.

[01:06:02] Dat is de enige manier door de geboorte waarop deze aarde bevolkt is. Maar het is ook de

enige manier waarop het volk van God groter wordt. Doordat elk mens die geboren wordt de kans heeft om bij dit zaad van God te behoren. Welke taak ook.

Welke challenge ook voor ons om meer en meer te getuigen. Ook juist aan kinderen die misschien nog makkelijker toegankelijk zijn voor het evangelie.

Zo wacht.

Daarom wacht u met uw geest dat niemand trouweloos handelt tegen de huisvrouw van zijn jeugd. Want de heerlijke God Israëls zegt dat hij het verstoten haat. Dat is de duidelijke uitspraak van God die hier toch pas aan het eind van het oude testament komt. Dat hij tegen de echtscheiding is.

Wat de heer dan zoals wij het in Matthäus 19 gelezen hebben duidelijk verklaart. [01:07:01] Waarom het ook zo is.

Omdat hij als schepper het huwelijk ingesteld heeft. En dat niemand die met een iemand van het andere geslacht zijn leven wil leiden. Kan zeggen dat heb ik niet nodig. God heeft het gezegd.

Die twee zullen één vlees zijn.

En dat zien wij ook in het oude testament waar nog geen. Vandaag wordt dan vaak over de boterbriefjes gesproken. Wat helemaal niet meer nodig is. We zijn toch één voor God. Maar wij zien in het oude testament telkens weer. Dat mensen niet zomaar bij elkaar gekropen zijn. Maar dat zij openlijk voor iedereen duidelijk en zichtbaar. Zoals het toen de gewoonte was te kennen hebben gegeven. Wij zijn man en vrouw.

En dat is niet daarmee gedaan dat twee privé elkaar de belofte geven. Wij willen met elkaar door het leven gaan. En het niemand anders laten weten. Dat is nu zo en ik geloof dat wij ook. Het zou kunnen in Duitsland bijvoorbeeld. Waar ze nu bezig zijn om de niet getrouwde samenleving van mensen. [01:08:04] Wettelijk te legaliseren.

Om daar ook bepaalde rechten aan te geven. Er zijn natuurlijk genoeg die zeggen. Ja waarom wij hebben toch een huwelijk. Waarom moet dan ook nog een andere vorm van samenleving wettelijk geregeld worden. Maar het kan waarschijnlijk komen. En het zou dan zelfs kunnen komen dat we zeggen. Nou twee verschillende manieren hoeven we niet. Dan laten we die oude wetten weg. En dan regelen we alleen maar. Dan wettigen we alleen maar die nieuwe vormen. Maar wat dan voor de gelovigen. Ik geloof dat wij dan moeten beginnen om in de samenkomsten.

In de vergadering dat huwelijk te voltrekken. Ik geloof dat dat de zaak is. Als het in de wereld niet meer gangbaar. We doen het sowieso al meestal. Maar het is toch geen huwelijks voltrekking. Wat bij zo'n dienst in de vergadering gebeurt. Het is een zegen wensen.

Maar het huwelijk is op het stadhuis gesloten. Maar als het daar niet meer gesloten zou worden. [01:09:02] Ik geloof dat wij dan toch de taak hebben. Om dit naar gods gedachten. Openlijk voor iedereen die het wil en kan zien. Te sluiten te midden van de gelovigen. En hen die daaraan geïnteresseerd zijn. Om dat mee te maken als twee mensen. Twee gelovigen met elkaar gaan trouwen. En dat dan duidelijk wordt. Want anders waar is anders duidelijk wat het verstoten is. Dan ben je een poosje bij elkaar. En dan ben je weer een poosje niet bij elkaar. In Duitsland heb je al het

begrip. Niet alleen maar van levenspartner. Maar van levens tijdspartner.

Dat is nou het nieuws.

Je bent maar voor een tijdje van je leven met die of die samen. En laten wij ons ervan bewust zijn broeders en zusters. Ik zeg dat ook omdat het een heel actueel thema is. Onder welk wat voor een invloed onze jeugd vandaag in deze dingen staat. Daar maken wij ons geen voorstelling van. Wat daar in de scholen en in de openbaar.

[01:10:02] Op hun afkomt door al deze dingen.

Wij zijn daar zeg maar als wij getrouwd zijn. Onze gezinnen, onze huizen hebben. Dan zijn wij op een zekere zin.

Zitten wij op een zekere burg. Waar we een vaste wal omheen hebben door ons geloof. Maar de jonge mensen die in deze wereld opgroeien. Laten wij er niet alleen voor bidden. Maar ook met hen over de gedachten van God spreken. Wat zijn gedachten zijn.

Dat zij standvastigheid in hun geloof krijgen. Om tegen deze golven van zonde en van vuil bestand te zijn.

Ik haat dat hij het verstoten haat.

Alhoewel, zo is het dan bij de mensen. Hij die dat doet, de snoot het bedekt met zijn kleed. Zegt de Heer de Heerscharm. Daarom wacht u met uw geest.

Dat gij niet trouweloos handelt. Wacht u met uw geest.

Daar in het hart en in onze gedachten.

[01:11:03] Daar begint het altijd.

Daar begint de lichtvaardigheid ten opzichte van deze dingen.

En daarom staat hier niet alleen maar wacht uw voet. Of wacht uw hand. Of wacht uw mond. Maar wacht uw geest.

Laten wij acht hebben op de gedachten. Die ook voor een gelovige niet zo zijn.

Dat je daar niet op dwaalwegen kunt komen. Maar laten wij daarvoor wachten.

Maar gij wordt dan gezegd. Gij vermoeidt de Heren met uw woorden. Nochtans zegt gij waarmee vermoeien wij hen.

Dit vers 17 dat nog in hoofdstuk 2 staat.

Is aan de ene kant.

Zoals wij dat zien. Waarmee de vermoeien bij hem.

De afsluiting van dat wat wij overdacht hebben.

Maar het is ook deze vraag.

De volgende vraag.

[01:12:01] Die dan komt in vers 17.

Is ook tegelijk de inleiding voor het volgende hoofdstuk. Of voor de volgende passage. Al wie kwaad doet.

Zeggen zij.

Is goed in de ogen des Heren. En heeft lust aan zo danigen. Of waar is de God van het oordeel.

Ach natuurlijk.

Als je dat leest. Dan denk je.

Nou dat is toch onmogelijk. Waarmee vermoeien wij hem. Daarmee dat gezegd. Al wie kwaad doet. Is goed in de ogen van de Heer. Hoe kan nou een iemand. Die God enigszins kent.

Zeggen.

Iedereen die kwaad doet. Is goed in de ogen van de Heer. Dat is toch onmogelijk.

Maar God stelt dat hier.

Zijn Gods woorden. Gij vermoeit de Heren. Zegt de profeet hier.

Als mond.

Als bode van God. Daarmee dat gij zegt.

Maar misschien hebben ze wel gezegd. Maar dat hebben wij toch nog nooit gezegd. Wij hebben toch niet gezegd. Iedereen die kwaad doet. Is goed in de ogen van de Heer. [01:13:02] Of waar is de God van het oordeel. Dat hebben wij toch niet gezegd. Maar Malachi was een profeet. En die legde hun niet alleen maar voor wat zij gezegd hadden. Maar die dekte de toestand van hun harten open.

En die zei.

Kijk maar wat jullie doen. Dat komt daarop neer.

Jullie konden net zo goed. Met dat wat jullie doen.

Konden jullie net zo goed zeggen. Kijk eens.

Wij doen dit. Wij doen dat. En wij doen dat. En er gebeurt niets. Dat kan zelfs ook vandaag komen. Dat iemand zo ver van de Heer afdwaalt. Dat hij zegt. Och moet je zien. Is niets gebeurd. Kijk wij zijn als kinderen. Zo opgevoed.

En ik geloof ook ten rechte. Dat de Heer.

Dat de ouders gezegd hebben. De Heer.

Je kunt de Heer niet. Je mag niet zondig gaan tekenen de Heer. De Heer zal je daarvoor straffen. [01:14:02] En ik geloof dat iedere gelovige. Dat ook wel in zijn leven. Meegemaakt heeft. Dat hij.

Ervaren heeft. Dit of dat.

Dat was een straf. Van de Heer.

Voor een zonde. Die ik begaan heb. Ik geloof niet dat iedereen. Dat hoeft niet allemaal direct. Een groot gebeuren te zijn. Maar dat je toch. Denkt.

Ja dat heeft de Heer gedaan. Omdat ik hem daarvoor onteerd heb. Maar als je dat. Zulke gebeurtenissen niet hebt. Of ze niet meer ziet. Dat je niet meer ziet. Waarom je dit gebeurd is. Of dat gebeurd is. Maar denkt.

Dat kan iedereen gebeuren. Maar het zal toch wel niet. Een bestraffing voor die of die daad zijn. Het is ook niet zo. Dat de Heer ons. Voor alles.

Direct.

Voor alles.

Zo tuchtig.

Dat iedere.

Dat iedere andere dat. Zien kan.

Hoe gauw zijn we van. Daarbij vaak te zeggen. Ja dat is zeker daarom gebeurd. Die heeft zo en zo gedaan. Laten wij dat niet doen. Laten wij zien. In ons eigen leven. [01:15:01] Maar als wij dat niet meer zien. En denken.

Och het gaat me eigenlijk goed. En toch heb ik gezondigd. Nou dan ben je daar al. Iedereen die kwaad doet. Is goed in de ogen van de Heer. Dan word je geweten vergaard. Dan kan het zijn dat je denkt. Nou ik heb gezondigd. Maar God heeft mij niet daarvoor bestraft. Dus heeft hij het helemaal niet gezien. Of hij reageert er niet op. Dus ik ga maar door. Dat was het Heer. Dat was het waarop de profeten wou attenderen. Wou zeggen.

Jullie denken dat God niet handelt. Maar denk het niet. Het is verkeerd. Waar is de God van het oordeel. Daar hebben we dat toch. God oordeelt toch helemaal niet. Nu was het in Israël natuurlijk. Nog weer heel anders dan bij ons. Dat het gedrag van de Israeliet. Veel meer tot uiterlijke zegen. Als

het naar de wil van de Heer. En tot uiterlijke. Onzegen leidde. Als hij zondigde. [01:16:01] Dat lezen wij. Aan het eind van de Deuteronomium. Heel duidelijk. Als jij de geboden van de Heer zult houden. Dan zult jij gezegend zijn. In uw huis.

Op de akkers. Wordt alles opgenomen. Maar als u niet de geboden van de Heer houdt. Dan zult u de zegen missen.

En dan worden al de vloeken uitgesproken. Dat was bij Israël zo. Maar God in zijn genade. Handelt niet altijd. Oog om oog.

Tand om tand. En als iemand dan niet een zacht geweten heeft.

En hoe spreekt ons dat ook aan. Dan komt hij daartoe om te zeggen. Kijk. God heeft mij niet bestraft. Dus ik ga maar door. En God is helemaal geen God van het oordeel. En daarop komt het antwoord. Dan in hoofdstuk 3. Nu hebben we ons aan de eerste gedeelte zo lang opgehouden. Dat ik toch maar niet meer verder ga vanavond. En dan zult de Heer wil morgenavond. [01:17:01] Dan met het tweede gelezen stuk. Het antwoord van de Heer. Op deze verschrikkelijke brutale uitingen.

Al wie kwaad doet is goed in de ogen van de Heer. En hij heeft lust aan zodanigen. Of waar is de God van het oordeel. Dit antwoord daarop. Dat volgt dan in hoofdstuk 3. In de eerste zes versen. En zo de Heer wil dan morgenavond. ZANG EN MUZIEK [01:18:03] ZANG EN MUZIEK ZANG EN MUZIEK [01:19:03] ZANG EN MUZIEK